

[Arbejdsministeren.]

tet de almindelige finansieringskanaler, og dette har betydet, at fonden har kunnet glide helt friktionsløst ind på kapitalmarkedet. Frygten for, at fondsdannelsen i Sverige — og der var en sådan frygt derovre — skulle medføre nedgang i den private opsparing, er heller ikke bekræftet af de hidtil gjorte erfaringer, og denne frygt synes i dag at være helt forsvundet.

Det ærede medlem hr. Henry Christensen rejste spørgsmålet om en regulering, og det ærede medlem hr. Iver Poulsen var inde på forskellige ting, som kunne hænde ud i fremtiden: spørgsmålene om forskydninger i erhvervsstrukturen her i landet og det stadig stigende antal af gifte kvinder, som går ind på arbejdsmarkedet. Jeg ved, at man i udvalget har drøftet disse ting og vel også i den udstrækning, der overhovedet er mulighed for det, taget hensyn dertil ved de beregninger, der er foretaget. Men hvad selve problemet om en pristalsregulering af tillægspensionerne angår — det har jo været kritiseret, at en sådan regulering mangler — er det rigtigt, at forslaget ikke indeholder en bestemmelse om en automatisk pristalsregulering.

Jeg er klar over det, og jeg ville også for mit eget vedkommende have foretrukket, om det havde været muligt at få gennemført en sådan automatisk regulering af pensionerne; der har imidlertid været enighed mellem parterne om ikke på nuværende tidspunkt at søge tilvejebragt en egentlig pristalsregulering. I stedet foreslås jo en meget smidig adgang til regulering af pensionerne „hen ad vejen“, som man ser det formuleret i § 14, stk. 2, og i stk. 3, som jeg lige har omtalt.

Så er der spørgsmålet om administrationen, på hvilken måde den skal bygges op. Kan det lade sig gøre? Har vi tid nok til at gennemføre denne ordning? Jeg er helt enig i, at dette er meget centrale, meget væsentlige problemer.

Jeg vil gerne sige om forslaget administrative bestemmelser, herunder bestemmelserne om, hvornår ordningen skal træde i kraft: det er blevet kritiseret, at folketingets behandling skal forceres frem, således at ordningen kan træde i kraft den 1. marts, og at der ikke er tilstrækkelig tid til at få etableret det nødvendige appa-

rat, så at ordningen på forsvarlig måde kan fungere fra denne dato.

Hvad angår det sidste spørgsmål, er det ikke nødvendigvis så forfærdelig meget, som behøver at være helt færdigudbygget, for at ordningen kan få virkning fra den 1. marts 1964. Det er selvsagt klart, at denne termin, som allerede tillægspensionsudvalget pegede på, ikke giver mulighed for en fuldstændig opbygning af administrationsapparatet inden denne dato, men det er heller ikke nødvendigt — i alle tilfælde ikke efter tillægspensionsudvalgets opfattelse — og jeg er tilbøjelig til at tro, at det har ret i dette synspunkt.

Det afgørende er nemlig, at der skal tilbageholdes i og svares arbejdsgiverbidrag af den løn, der indtjenes fra 1. marts 1964. Der må derfor naturligvis inden denne dato foreligge klare retningslinjer for, hvem der er omfattet af ordningen, og hvad de pågældende skal foretage sig. Derimod er der ikke noget i vejen for, at arbejdsgivernes indbetalinger til ordningen — det har man været langt inde på under drøftelserne i tillægspensionsudvalget — kan vente flere måneder. Jeg vil i øvrigt gøre opmærksom på, at dette er forudsat i bemærkningerne til forslagets § 12, idet man har regnet med, at indbetalingerne normalt bør ske for tre eller fire måneder ad gangen, og i dette tidsrum skulle administrationen kunne bygges op.

Man har også spurgt: hvad så med dette dyre og omstændelige administrationsapparat, som på denne måde bygges op? Får det nogen betydning? Er det ikke helt meningsløst, når forholdet er det, at vi kan risikere om forholdsvis kort tid at komme ind i en bredere ordning? Det forekommer mig ganske klart, at et sådant administrationsapparat for et mere begrænset felt tværtimod vil kunne danne et udmærket udgangspunkt for etableringen af den bredere ordning, som har været diskuteret, og som må komme, idet de indvundne erfaringer vil kunne komme til nytte, ligesom den registrering af 1,1 million lønmodtagere, der omfattes af arbejdsmarkedets tillægspension, til den tid vil være tilvejebragt og således ikke belaste den egentlige iværksættelse af en bredere ordning.

Hvad endelig angår bekymringerne for, at folketinget ikke skulle få tilstrækkelig